

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BENDEAC, EMILIA

Jurnalul unui burlac : conversații cu mama / Emilia și Mihai

Bendeac. - București : Bookzone, 2020

ISBN 978-606-9700-13-6

I. Bendeac, Mihai

821.135.1

Fotograf copertă: **Mihnea Irimia**

Graficieni copertă: **Mihnea Irimia și Maria Stoian**

Graficieni fotografii: **Mihnea Irimia și Alexandru Nedelcu**

Redactor: **Anca Petrescu**

Corector: **Ioana Barbu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2020, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Mihai și Emilia Bendeac

Jurnalul unui Burlac *Conversații cu mama*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

TE-A PRINS MĂ-TA?

Există un banc absolut idiot care sună cam așa: „Te-a prins vreodată mă-ta în timp ce făceai laba în baie?”. Și tu, ca fraieru', când te întreba vreun mare hazos chestia asta, răspundeai: „Nu!”. Ei, atât îi trebuia hazosului. Pentru că ăla venea cu replica bombă: „Vezi, înseamnă că este o ascunzătoare bună!”. Mda... Ha, ha, ha... Bă, de ce nu prind eu un hazos dintr-ăsta să-mi adreseze întrebarea și eu să-l încui răspunzându-i: „Da! M-a prins! Ia-o p-asta!”. Și nu aş răspunde așa doar ca să îl încui pe hazos. Nu mai am de multă vreme vreo mare plăcere din a închide hazoși. Uite, la chestia asta nu mă asemăn deloc cu regimul comunist, care nu s-a plictisit niciodată să închidă hazoși. Cum spunea unul câte un banc despre Tovarășul sau Tovarășa și se nimerea să fie în preajmă cineva de la structurile statului, pac! – îl închidea pe hazos între 3 și 6 ani.

Înainte să continui acest capitol, vreau doar să remarcați cât de mult am deviat de la subiect. La coticura unei nenorocite de virgule, m-am aruncat într-o paralelă cu regimul comunist din România. Atâta mă rog, atât îi cer lui Vasile („Vasile”, așa îi spun eu punctului inițial, adică ceea ce unii numesc Dumnezeu sau în alte feluri, în funcție de miile de religii existente) să mă ajute să nu cumva să cad în această patimă pe toată durata elaborării cărții. Pentru că, altminteri, va fi foarte greu de citit. Gata! Revin la subiect și jur că nu-l mai părăsesc, indiferent de ce-mi trece prin minte.

Acum chiar ne întoarcem și mă duc foarte abrupt pe subiect (sper...). Da, domnule, pe mine m-a prins maică-mea când îmi făceam o labă în baie. O să vă întrebați de ce am ales ca acesta să fie primul capitol. Ca să șochez? Ca să fie intrigant? Niciuna dintre variante. Am ales să încep așa, pentru că mi-aș dori ca experiențele prin care am trecut împreună cu familia mea și, totodată, contemplarea lor în mod retrospectiv (ceva mai matură) să îi ajute, într-un fel sau altul, pe cei care ori trec prin experiențe asemănătoare, ori urmează să treacă prin experiențe asemănătoare.

De exemplu, acest caz tratează un subiect cu care absolut oricine s-a confruntat și, în cazul în care are un copil sau urmează să aibă un copil, se confruntă ori se va confrunța. Este vorba despre descoperirea sexualității. În mod evident, această descoperire a propriei sexualități a evoluat și s-a transformat, pe măsură ce societatea, civilizația, umanitatea și, foarte important, tehnologia au evoluat, la rându-le.

Nu vreau să intru într-o zonă istorică și am să mă refer strict la cazul meu, asta implicând și părinții.

Povestea descoperirii sexualității mele e marcată de o oarecare doză de amuzament. Sigur, la momentul acela nu mi se părea nimic amuzant. Mi se părea oricum, doar amuzant nu. Mulți cercetători, medici, experți susțin faptul că instinctul sexual se relevă încă de la naștere. Un bebeluș resimte la nivelul creierului o anumită stare de excitație, câteodată, când stă pe burtă sau când este înfășat. Tot ei consideră că impulsul sexual ne coordonează, de fapt, fiecare acțiune, în mod subconștient. Eu cred că am luat pentru prima oară contact, din punct de vedere cognitiv și conștient, cu sexualitatea mea, undeva în jurul vârstei de 11 ani. Nu-mi amintesc exact cum. În acele momente (eram în primii ani de după revoluție), când se transmitea un film sau un serial la televiziune, scenele amoroase nu mai erau tăiate și eliminate, așa cum se întâmpla până în '89. Așa că, de câte ori ne uitam în familie la serialul Dallas (asta mi-a venit în minte), atunci când Bobby și Pamela ajungeau în pat, mama și tata mă puneau să mă uit în altă parte. De atunci am dezvoltat un auz fin...

Astăzi, pentru orice puști, sexul este la un click distanță. Veți spune că există tot felul de metode prin care anumite site-uri pot fi blocate pentru copiii care folosesc o tabletă, un telefon sau un computer. Totuși, trebuie să fim cel puțin naivi să ne închipuim că această generație, care s-a născut într-un univers atât de tehnologizat, nu ia contact cu fenomenul atunci când interesul și curiozitatea ieșite din comun

o împing să facă acest lucru. Sincer, nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi fost această poveste dacă, la momentul acela, ar fi existat tehnologia de astăzi și aș fi avut acces la pornografie. Deși, în cele din urmă, am avut...

Hai să vă spun. Pe la 11-12 ani am descoperit masturbarea într-un mod foarte, foarte natural. În scurt timp, am devenit precum acel băiețel din filmul Malena, la care striga maică-sa din bucătărie: „Oprește-te, că o să orbești!” (Bine, mama nu striga fiindcă nu știa. Dar avea să știe. Rămâneți pe recepție!).

Eu, mama și tata locuiam într-un apartament de aproximativ 62 m², ceea ce, vă închipuiți, nu era o chestie care să confere foarte multă intimitate. Deși eu eram un caz fericit de mic labagiu. Erau alți mici labagii care, într-un spațiu identic, mai aveau și frați sau surori. Cu toate acestea, nimic nu mă putea opri. Pasiunea, nebunia începutului, descoperirea. Eh... Nu există vicisitudini îndeajuns de mari încât să se poată pune în calea unei astfel de fericiri juvenile. Fie că se întâmpla noaptea, sub plapumă, fie că se întâmpla în timpul zilei, când eram singur pe acasă, important este că se întâmpla. Și rău nu era! Când spun „rău” nu o spun în sensul că era bine sau că era rău că se întâmpla. Spun că nu era rău, în sensul că era bine.

Într-o zi, spre după-amiază, maică-mea spăla vase, dereticase una-alta și pusese și niște haine în mașina de spălat. Eu eram la mine în cameră. La un moment dat, mi-a strigat că se duce până la tanti Zoica, să vorbească ceva cu ea. Tanti Zoica era vecina care locuia exact sub noi, la etajul șapte (noi

locuiam la opt, dacă nu v-ați prins sau dacă ora de la care chiuleați cu precădere, în generală, era cea de Logică). Tanti Zoica avea un soț, pe nenea Toni, și doi copii - Gabriela și Mihai. Care Mihai, fiind de aceeași vârstă cu mine, mi-a devenit prieten și partener de joacă.

Bref, după ce mama a ieșit din casă, m-am gândit că ar fi un moment oportun să îmi satisfac trupul pofcios și dornic de plăceri carnale. Știam că, ori de câte ori se duce în vizită la vecina, vizita respectivă nu avea cum să dureze mai puțin de jumătate de oră, pentru că stăteau la o cafea, la o țigară (pe vremea aia maică-mea fuma), la o bârfă, mai făceau schimb de rețete... Deci, durata medie a unei vizite varia (sună foarte ciudat verbul „a varia” în acest context) între jumătate de oră și o oră.

Relaxat, m-am dus la baie, m-am așezat pe veceu, am apucat netrebnicul mădular cu mânuța (sau cum ar spune un mare poet în viață: „Bună, sunt mânuța!/ Ciao, eu sunt puța!”) și m-am pus meșteșugărește pe treabă. Luat de val și orbit de instinctul pătimaș, am lăsat ușa de la baie întredeschisă în loc să o închid și, eventual, să pun și acel mic zăvor. Dar, cumva, eram relaxat la gândul că eu voi termina (la propriu) în maximum 10 minute, iar mama nu avea cum să stea mai puțin de jumătate de oră.

Așa cum menționam un pic mai sus, mama pusese niște rufe în mașina de spălat. În anii ăia (aoleu cum sună, am doar 37 de ani), mașinile de spălat nu erau neapărat foarte silențioase. Și nu știu cum s-a întâmplat că, fiind eu concentrat pe „treabă”, cu ochii închiși, de la un punct încolo, fără

să-mi propun asta, activitatea mea de du-te-vino cu membrul drept, a început să intre în acord cu activitatea mașinii de spălat. Cu alte cuvinte, mașina făcea „vruum, vruum, vruum”, iar eu... băteam apa în piuă, ca să mă exprim elegant, exact în ritmul aceluia „vruum, vruum”. După câteva minute, mașina de spălat a intrat în programul de stoarcere, iar acest „vruum, vruum, vruum” a devenit mult mai rapid și mai intens. În consecință, activitatea mea a intrat și ea într-o zonă mai intensă, fiind în concordanță cu ritmul impus de programul de stoarcere. Rufele erau din ce în ce mai stoarse, eu din ce în ce mai „stors” și, exact în secunda în care atingeam climax-ul, catharsis-ul, punctul culminant, am auzit (fiind cu ochii închiși) vocea mamei mele: „Ce faci, Mihăiță, mamă?!”.

Fraților, oameni buni, cu sufletul curat! Dacă eu atunci nu am murit de inimă, e foarte posibil să trăiesc 100 de ani. Am deschis ochii și am văzut-o în pragul ușii de la baie pe maică-mea, cu ochii cât cepele și cu o figură care împletea un număr considerabil de stări. Dintre acestea aș vrea să menționez: groază, revoltă, teamă, siderare, dezamăgire și multe altele. În clipa aceea mi-aș fi dorit să mă bag cu totul în veceu, să trag apa și să dispar de pe fața pământului. Adică, mă rog, nu aș fi dispărut de pe fața pământului, ci m-ar fi luat apa, m-ar fi dus pe niște țevi, aș fi ajuns pe niște canale și, dup-aia, într-un bazin de colectare. Dar măcar dispăream de acolo în secunda aia, din acea situație dezastruoasă. De parcă asta nu ar fi fost de ajuns, după cinci secunde - niște secunde care mie mi s-au părut ani - a mai spus încă o propoziție care, în acel context, a fost bomboana de pe

colivă și anume: „Hai că vorbim noi când vine taică-tu!”. Apoi a închis ușa.

Vă închipuiți ce era în sufletul meu. Am ieșit din baie și m-am dus la mine în cameră, parcurgând acei 5-6 pași așa cum i-ar parcurge, probabil, orice condamnat la moarte înainte să ajungă la eșafod. Mama nu mi-a mai vorbit până nu a ajuns tata acasă. A urmat o discuție absolut suprarealistă în care singurul motiv pe care am reușit să-l găesc a fost acela că aflasem, vezi Doamne de la niște colegi de școală că, dacă nu fac treaba asta, o să rămân scund. Per total, experiența la momentul acela a fost oribilă, însă acum, ori de câte ori îmi amintesc, evident că râd ca prostul.

Să zic “mersi” că nu am rămas marcat în alt fel... Cum ar fi fost ca, pentru tot restul vieții, de câte ori m-aș fi nimerit cu o femeie în pat, să nu pot face sex decât cu ochii deschiși, deoarece, dacă i-aș fi închis, aș fi auzit “ce faci, Mihăiță, mamă?!”...

Dar să ne înțelegem: nu e ca și cum acest eveniment s-ar fi constituit ca vreun fel de stavilă în calea dorințelor mele. Căci, na, ușor-ușor intrăm în pubertate, hormonii încep să tropăie. Vă spuneam despre generația complet tehnologizată... Îmi mai amintesc o treabă din perioada respectivă, legată de același subiect. La începutul anilor '90, apăruseră toate formele de comerț pe care vi le puteți închipui. După ani de zile (și nopți), în care oamenii nu aveau acces la nimic, dintr-odată toată lumea vindea și cumpăra. Nu existau niciun fel de reguli, toate orașele erau împânzite de chioșcuri, măsuțe pliante, ziare întinse pe jos, unde se vindea orice. Inclusiv

casete video. Printre acestea erau și casete cu filme porno. Atunci când cumperi o casetă de-asta, habar n-aveai ce urmează să vizionezi, căci pe ele scria atât: „porno”. Sau „XXX”.

Ai mei erau tineri, chiar foarte tineri. Și nu neapărat că acesta ar fi fost motivul dar, ce mai tura-vura, într-un fel sau altul achiziționaseră și ei două casete porno pe care le-au ascuns extraordinar de bine, undeva într-un dulap, în spatele unor așternu-turi de pat. S-au gândit, pe bună dreptate, că eu n-aș avea niciodată vreun motiv să mă apuc să cotrobăi în spatele unor așternuturi de pat. Ce treabă aș fi avut eu cu așternuturile de pat? Mama era cea care făcea curățenie, care schimba așternuturile. Ei bine, stând foarte mult timp singur acasă, nu mă întrebați de ce, dar... Ah! Gata, știu! Într-o zi am avut nevoie de un prosop și, când am tras un prosop de o anumită culoare, au căzut toate și am descoperit că, între ultimul și penultimul prosop, era pitită o punguță cu câteva grame de aur. Fusese mama într-o excursie în Turcia și cumpărase câteva grame de aur.

Băi, eu vă spun, erau niște vremuri foarte interesante. Și cred că m-am întregat atunci dacă mai existau și alte lucruri ascunse prin casă. De mic am avut o curiozitate bolnavă. Și, tot căutând așa, am dat peste cele două casete porno. Am introdus una dintre casete în video și vă rog să rețineți că, ceea ce a urmat a fost nici mai mult nici mai puțin decât prima situație în care eu luam contact vizual cu ceva legat de sex: pe acea casetă, pe care scria pur și simplu „porno 1”, era înregistrat un film cu, țineți-vă bine, lesbiene scatofile.

Nu putem spune că este foarte indicat să iei un contact atât de abrupt cu ceea ce înseamnă ghebosul amor carnal. Înainte vreme, băieții descopereau, poate, vreo revistă cu femei dezbrăcate sau, înainte de asta, cine știe ce fotografie cu una care avea coapsele dezgolate, ceea ce era ieșit din comun. Or iată-mă pe mine, în zorii vieții, descoperind sexul în acest mod. Și era doar perioada video-urilor! Nici nu îmi pot imagina vârsta de 12 ani în perioada internetului. Sigur că, până mi-am început viața sexuală, am continuat să mă autodescopăr. Doamne, cine m-a pus să mă iau după mama și să scoatem această carte!?

Ultima chestie pe care o mai spun înainte de conversația cu mama pe acest subiect este că am aflat, la un an sau doi distanță, că la o televiziune germană se transmitea în fiecare vineri seară, de la 23:00, ora României, o emisiune care se numea „Liebe Sunde”. O emisiune erotică în care apăreau femei foarte mișto și foarte... goale. Dezvoltasem o tehnică fabuloasă ca să pot obține un moment satisfacător pe săptămână (și care să nu conțină caca sau pipi). Nu că aș avea ceva împotriva, dar cât caca și cât pipi să tot vezi? Până la urmă te sature, nu? (Asta nu a sunat bine deloc.)

Ca să pot să mă uit, și nu doar să mă uit, ci chiar să mă bucur de această emisiune, profitam de faptul că vineri seara rămâneam mai mult la televizor, iar când se dădea stingerea, făceam în așa fel încât să fiu eu cel care stingea televizorul. Dar în momentul în care făceam asta, cream pe loc o diversiune ca să nu se observe că (atenție cât eram de inteligent!), dădeam repede volumul la minimum. Astfel încât, atunci când

reaprindeam televizorul, el nu făcea deloc zgomot. Nu pot să vă spun cât de departe mergea această tactică. Nu pot să vă spun cum reușisem să gădesc o metodă ingenioasă pentru ca ușa de la camera mea să pară că este închisă, dar, de fapt, era puțin întredeschisă, cum îmi bătea inima când ieșeam din camera mea și parcurgeam drumul până în sufragerie, un drum de câțiva pași, în aproape 5 minute, ca să nu fac niciun fel de zgomot. Deschideam televizorul și, în cel mult 10 secunde, dădeam contrastul și brightness-ul la minimum. Mă bucuram iepurește și apoi mă întorceam la mine în cameră.

***

– Tu îți mai aduci aminte când m-ai prins în baie?

– Evident că îmi aduc aminte, dar sper, în același timp, că nu ești atât de idiot încât să pui așa ceva în carte.

– Te rog să nu te îndoiești de idiotenia mea. Nu numai că o să pun treaba asta în carte, dar o să fie primul capitol după cel introductiv.

– Cum să fie ăsta primul? De ce să fie primul?

– Pentru că sunt foarte multe de învățat de aici și, oricum, această carte nu o să fie într-o anumită ordine cronologică a amintirilor. Vreau doar să te întreb ce ai face în aceeași situație având mintea de acum.

– Cu mintea de acum, evident că aș închide ușa și aș căuta o soluție ca, după ceva timp, să pot

deschide, măcar vag, o discuție despre sexualitate și masturbare.

– Deci Andrei a fost crescut cu o mamă, tu, care avea o experiență anterioară în creșterea unui copil.

– Normal. Plus că, vrei să-ți spun ceva? Tu raportezi reacția mea de atunci la lumea de astăzi, când circulația informației este mult mai rapidă și, chiar dacă nu ai avut un copil, sună foarte urât „care să fi fost ciornă”...

– Deloc nu sună urât...

– Hai, mă, lasă-mă, că glumesc. Deci azi, chiar și neavând anterior un copil și netrecând prin experiențe de genul acesta, dacă ai un pic de cap, te documentezi și tu despre psihologia infantilă. Erau alte vremuri. Uite, să-ți povestesc ceva, dacă tot m-ai provocat, ca să înțelegi cum era lumea românească. Umblau tot felul de vești, de conspirații. Noi, cu toții, alcătuiam o societate înapoiată, speriată. Auzisem că umblă pedofiliile pe străzi. Ceea ce se întâmplă și azi. Dar nu la modul exprimat de oameni atunci, de aveai senzația că 5 din 10 trecători erau pedofili. Eu, cu grija mea dementă, știind că mai stăteai pe afară, la joacă, ți-am zis într-o zi: „Mămică, să ai grijă! Dacă vine oricine la tine și îți spune «haide, măi băiețelule, vino cu mine», să nu cumva să te duci, mămică! Sunt unii care iau copiii și îi duc undeva, îi dezbracă și își scot puța în fața lor, fac tot felul de prostii”. Ai tăcut și, mai apoi, după ce te-ai gândit un pic, ai zis: „Mami, lasă-mă pe mine. Mie mi-e frică să nu-ți faci ție vreunul așa ceva!”.